

Niti knjige je niso več veselile.

Zadnje dni starega leta je že resno ugrabala, kaj bi bilo manj grešno: v požiralnik ponikujoče vode za mlinom, ali v — samostan. Ker sta bili z Milko zaradi izdanega lista že popolnoma pobotani, in mlajša ni mogla skrivati svoje mlade sreče, ji je v svarilo Anka potožila svoj dvom. Prostodušno ji je pritrčila sestra:

„Res, prav praviš. Meni se ata posmehujejo, češ, kako imam slab okus v ti izberi, in mama se jočejo, kakor slišim, moji najnovejši zvezi; pa rečem ti, Anka, tudi jaz, če mi ne dovolé, tudi jaz pojdem v — samostan.“

„Kakor jaz, če ne dobim Kosa, veš, Milček.“

„O, ljuba moja, kje je že Kos — zopet v gnezdu? — Toda čuj, sosedovi Mimi sem pravila o svojem načrtu, pa se mi je smejala in rekla, da mene že vzemó v samostan, ker tam marajo samo za zdrave, čvrste in naravno razvite deklice. A tebe . . . ?“

„Ali je tudi rekla, da mene ne bi vzeli? Ta mi je nevoščljiva menda za vse. Le naj bo!“ Solze so ji zakrile vid, ko je nadaljevala:

„Saj meni ne manjka ničesar, Milček.“

„In vendar bodo trdili, da nisi zdrava, ker nisi . . .“

„Oj, vem, vem, kaj hočeš povedati. O, jaz ubožica!“

Sedaj je Anka videla odločno, katera pot je pripravnejša. Vzklikala je še obupno: „O, jaz ubožica, o, jaz ubožica!“ Plakali sta pa obe.

Tisti dan je prejel njen dnevnik, katerega je te dni prav vestno spisovala, jedno tožbo več — tožbo s sladko nado, da vendar prejme kmalu Kosov odgovor. Zapisano je pa bilo v velikih odločnih potezah:

Če trô nadloge te, ne toži!

Saj vsak trpi;

Življenje je trpljenje le, ne toži!

To moško ni.

(Dalje.)

A meni.

Prihaja, prihaja
pomlad iz nebá,
a meni odhaja
pomlad iz srcá.

Na solčni gredici
cvetice cvetó,
a meni na lici
cvetice venó.

Škrjančki pevaje
poletajo v zrak,
a meni zaprt je
k radósti korak.

Povsod je veselo,
in živo povsod,
povsodi praznuje
pomladi se god.

Prihaja, prihaja
pomlad iz neba,
a meni odhaja
pomlad iz srcá

Posavska.

Mirta.

Mladenka na vrtu sedi,
ob nji raste mirta zelena.

„Mirta, oj mirta,
dragi grmič,
ali ne nosiš
cvetja mi nič?
Da je povežem
v venček droban,
kadar dospel bo
poročni dan?“

Mladenka na vrtu sedi,
ob nji cvete mirta zelena.

„Mirta zelena,
dragi grmič,
ti se razcvetaš,
jaz sem deklíč.
Pridem, potrgam
cvetni tvoj čar,
venček ponese
tje pred oltar.“

Mladenka na vrtu sedi,
ob nji sahne mirta zelena.

„Mirta, oj mirta,
dragi grmič,
ti si odevéla,
jaz sem deklíč!
Tebi vrnila
cvet bo pomlád,
meni nikoli
mladostnih nád!“

Posavska.